

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobce: **Ing. P. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. JMK 17938/2020, sp. zn. S-JMK 6520/2020/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Boskovice rozhodnutím ze dne 5. 12. 2019, č. j. DOP/DP-347/2019, sp. zn. SMBO 10109/2019/DOP, uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 29. 4. 2019 v 16:12 hodin řídil na silnici č. 19 ulice Františka Halase v obci Kunštát, okres Blansko (u domu č. p. 120, ve směru jízdy Olešnice – Boskovice), kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, automobil tovární značky Subaru Forester RZ X (CZ) nepovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost jízdy 69 km/h, kdy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h (výrok I.). Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (výrok II.) spolu s povinností uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.). Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Podle žalobce je prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporné, neboť není zřejmé, jakou rychlostí měl žalobce jet. Ve výroku je uvedeno, že žalobce jel rychlostí 66 km/h, ač mu byla rychloměrem naměřena rychlost 69 km/h. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak uvedeno, že žalobci byla naměřena rychlost 72 km/h, a po odečtu odchylky tak měl žalobce jet rychlostí 69 km/h. Také v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí rozdílnou naměřenou rychlost. Z rozhodnutí jako celku tak není patrné, za co byl žalobce trestán.
3. Žalobce dále namítá nedostatečné odůvodnění uložené sankce. Ač prvostupňový správní orgán obecně vyjmenoval zákonná kritéria pro určení druhu trestu a jeho výměry, svou správní úvahu blíže nerozvedl vyjma toho, že přestupek byl bez následku, byť na prvostupňový správní orgán dopadala povinnost řádně odůvodnit druh a výměru trestu bez ohledu na to, zda byla pokuta uložena při spodní hranici zákonného rozmezí. Podle žalobce tak je výrok o sankci nepřezkoumatelný; také podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu prostý výčet zákonných kritérií při ukládání sankce nepostačuje. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není patrné, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení sankce.
4. Nepřezkoumatelné jsou podle žalobce také úvahy prvostupňového správního orgánu o správnosti provedeního dokazování a o průkaznosti důkazu výstupem z rychloměru. Podle žalobce nepostačuje odkázat na „praxi a znalosti z úřední činnosti“ či na „absolvovaná školení“ správního orgánu a není tak zřejmé, na základě čeho dospěl prvostupňový správní orgán k závěru o správnosti měření. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mělo být zřejmé, jak konkrétně získal tvrzené praktické znalosti. Není ani zřejmé, na základě čeho (jakých aspektů měření) dospěl prvostupňový správní orgán k závěru o souladu měření s návodem k obsluze rychloměru. Nadto návod k obsluze rychloměru nebyl proveden jako důkaz. Hodnocení provedení měření tak bylo realizováno utajeným způsobem a hodnocení tohoto důkazu je nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále namítá, že byl zkrácen na svých právech tím, že nebylo nařízeno ústní jednání, ač o to žalobce dne 21. 8. 2019 požádal s odkazem na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a požádal o veřejné jednání. Ústní jednání přitom bylo

podle žalobce nutné k jeho obhajobě tak, aby poukázal na nedostatky důkazních prostředků a skutkových závěrů. Není přípustné, aby správní orgány odmítly nařídít ústní jednání z důvodu spolehlivě zjištěného skutkového stavu, byť se obviněný k věci dosud nevyjádřil. Žalobce také zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že požadavek na veřejnost ústního jednání byl bezpředmětný. Nadto žalobce požádal o nařízení ústního jednání 3 měsíce před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a je tak zřejmé, že ústní jednání nemohlo narušit efektivitu procesu vydání správního rozhodnutí a náklady by vznikly pouze žalobci. Postupem prvostupňového rozhodnutí tak byla porušena zásada vstřícnosti.

6. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že byť žalobce v odvolání požádal o sdělení úředních osob, které se budou podílet na rozhodování o odvolání, žalovaný mu v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nevyhověl. Žalovaný žalobci znemožnil účinné podání námítky podjatosti, a žalobce tak uplatnil námitku podjatosti vůči Mgr. B. v rámci žaloby. Podle žalobce její postup nasvědčuje tomu, že se žalobce snažila zbavit možnosti uplatnění námítky podjatosti. Důvod podjatosti podle žalobce patrně tkví v tom, že jeho zmocněnec vystupující ve správním řízení vystupuje ve větším počtu správních řízení se značnou úspěšností, a oprávněná úřední osoba k němu chová negativní citový vztah, neboť musí pracovat pod tlakem. Negativní vztah k zmocněnci je podle žalobce zřejmý také z toho, že oprávněná úřední osoba se pravidelně ve správních rozhodnutích o zmocněnci žalobce vyjadřuje negativně, a totéž platí pro Mgr. F. Takový paušální odsudek zmocněnce žalobce z důvodu užívání legitimních možností procesní strategie je i podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřípustný. Žalobce uplatnil v rámci žaloby relevantní námitku podjatosti, kterou nemohl vznést dříve z důvodu pochybení žalovaného, a je tak namíste napadené rozhodnutí zrušit, neboť soud o této námitce věcně rozhodnout nemůže.
7. Závěrem se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Podle žalovaného je žaloba nedůvodná. Rozdílné údaje o zjištěné rychlosti byly způsobeny chybou v psaní. Vzhledem k tomu, že nesprávně uvedené hodnoty byly nižší ve srovnání se skutečně naměřenými hodnotami, nejde toto pochybení k tíži žalobce. Podle žalovaného není nutné vyjádřit se ke všem zákonným kritériím při ukládání trestu. Postačí pouze ta kritéria, která na konkrétní věc dopadají; výše a druh uložené sankce tak byly odůvodněny dostatečně. Žalovaný také setrval na svém závěru, že konání ústního jednání nebylo nutné. Oprávněná úřední osoba podle žalovaného nemá k zmocněnci žalobce žádný vztah, nadto žalobce mohl uplatnit námitku podjatosti i po vydání rozhodnutí, což neučinil. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
10. Žaloba **není** důvodná.

11. Zdejší soud se musel nejdříve zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, zejména nelze-li z jeho výroku zjistit, jak nebo o čem správní orgán rozhodl, případně je-li výrok vnitřně rozporný. Prvostupňové rozhodnutí by tak nemohlo obstát v souvislosti s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost také tehdy, jestliže by pochybení prvostupňového správního orgánu způsobilo, že přestupek nebude ve výroku rozhodnutí dostatečně individualizován, případně jestliže by se výrok zcela mýl s odůvodněním – kupříkladu souvisí-li odůvodnění rozhodnutí se zjevně odlišným výrokem. Žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu rozpornosti údajů o naměřené rychlosti ve výroku, a také z důvodu rozporu těchto údajů ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
12. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že vozidlu, které řídil žalobce, byla „...naměřena rychlost jízdy 69 km/h, kdy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h...“. Mezi těmito údaji podle soudu rozpor není. Zatímco hodnota 69 km/h měla být rychlost vozidla žalobce před zohledněním možné odchylky (3 km/h), hodnota 66 km/h označená ve výroku jako „skutečná rychlost“ již možnou odchylku měření zohledňuje.
13. Soud však dává žalobci za pravdu potud, že v odůvodnění rozhodnutí se vyskytují 2 hodnoty rychlosti před zohledněním možné odchylky, a to 72 km/h a 69 km/h. Byť jde nepochybně o pochybení, podle zdejšího soudu nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost nezpůsobuje, neboť i přes tento vnitřní rozpor je přestupek ve výroku dostatečně individualizován údajem o naměřené rychlosti, místem, okamžikem spáchání, typem a registrační značkou vozidla spolu s osobou žalobce. Podle soudu není také pochyb o tom, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí souvisí mimo jiné s výrokem I. Zdejší soud tak musel před vypořádáním dalších žalobních námitek přistoupit k posouzení, zda shora uvedené pochybení, byť bezprostředně nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, nezpůsobuje jeho nezákonnost.
14. Správním spisem prochází záznam o přestupku, podle kterého před odečtením odchylky byla měřením zjištěna rychlost vozidla žalobce 72 km/h. To odpovídá také úřednímu záznamu Policie České republiky ze dne 29. 5. 2019, č. j. KRPB-101232-3/PŘ-2019-060106-DOS, a oznámení přestupku z téhož dne č. j. KRPB-101232-2/PŘ-2019-060106-DOS. V úředním záznamu a oznámení přestupku je uvedena rychlost před (72 km/h) a po zohlednění (69 km/h) odchylky. Je tedy zřejmé, že prvostupňový správní orgán do výroku a části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nedopatřením převzal rychlost po zohlednění odchylky (69 km/h), avšak od této hodnoty opětovně odečetl odchylku měření (3 km/h), a dospěl tak k chybné hodnotě 66 km/h „skutečné rychlosti“. Vzhledem k tomu, že důsledkem tohoto pochybení bylo snížení údaje o zjištěné rychlosti vozidla, šlo o chybu, která nemohla jít k tíži žalobce. Za tohoto stavu prvostupňové a na ně navazující napadené rozhodnutí v souvislosti s výskytem rozdílných údajů o zjištěné rychlosti vozidla ob stojí.
15. Podle žalobce je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné také z důvodu absence řádného odůvodnění druhu a výměry trestu. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že demonstrativní kritéria vymezená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich jsou pouze návodná, a není nutné, aby správní orgány u kritérií

dle § 37 a § 38 přezkoumávaly naplnění každého z nich. Smyslem těchto ustanovení je poskytnout správním orgánům vodítko k individualizaci ukládané sankce (bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 – 36). Trestání tohoto typu přestupků „...*má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho jistě není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků na odůvodňování výše uložené sankce...*“ (bod 35 tamtéž).

16. Podstatné tedy je, zda se prvostupňový správní orgán zabýval těmi okolnostmi, které byly v dané věci relevantní (bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020 – 46). Je pravdou, že prvostupňový správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázal na § 37 přestupkového zákona a následně uvedl doslovný výčet okolností určujících povahu a závažnost přestupku podle § 38 přestupkového zákona. Tento výčet však prvostupňový správní orgán uzavřel tím, že jednání žalobce nezpůsobilo škodu na majetku či újmu na zdraví, a dále že prvostupňový správní orgán nepřihlédl k dříve evidovaným přestupkům žalobce z důvodu plynutí času. Dále prvostupňový správní orgán uvedl, že „...*ostatní zákonem vyjmenované okolnosti nepůsobí žádným směrem...*“ a uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí.
17. Z uvedeného je patrné, že prvostupňový správní orgán dostatečně individualizoval uloženou sankci, a to ve vztahu k následkům jednání žalobce a absenci dalších dopravních přestupků v době do 1 roku. Ostatně ani žalobce v žalobě neuvedl, jak konkrétně a které další okolnosti měly být žalovaným a prvostupňovým správním orgánem při určení druhu a výměry trestu zohledněny. Úvaha prvostupňového správního orgánu o výši sankce tak je podle soudu přezkoumatelná.
18. Obdobné odůvodnění výše sankce již v minulosti shledal Nejvyšší správní soud jako dostačující (srov. rozsudek ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014 – 43). Svou roli pak nepochybně hraje i skutečnost, že sankce byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby (rozsudek ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 – 34) a žalobce v odvolání proti uložené pokutě ani nebrojil, resp. nepoukazoval na žádnou skutečnost, pro kterou by měla být pokuta uložena v jiné výši (rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 311/2018 – 35).
19. Pokud jde o zvážení případného mimořádného snížení výměry pokuty, u takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích prakticky uvažovat ani nelze. Pokud ze spisu či z tvrzení přestupce nevyplývají žádné mimořádné okolnosti, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce, nemá správní orgán povinnost se možností mimořádného snížení pokuty v rozhodnutí výslovně zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, nebo ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 – 41).
20. Podle žalobce je nepřezkoumatelná také úvaha prvostupňového správního orgánu o správnosti měření. Prvostupňový správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí ve vztahu ke správnosti měření uvedl, že vycházel ze spisového materiálu Policie České republiky. Zrekapituloval obsah jednotlivých listin a závěry z toho plynoucí – záznam o přestupku, jehož součástí byl obrazový výstup z měření, ověřovací list rychloměru, evidenční karta

řidiče a úřední záznam. K překročení rychlosti prvostupňový správní orgán uvedl, že vycházel zejména ze záznamu o přestupku, o kterém „nemá žádných pochyb“, neboť podle ověřovacího listu č. 261/18 ze dne 12. 12. 2018 bylo toto zařízení kalibrováno, měření prováděl policista v rámci své služební činnosti a snímek nevykazuje znaky, které by mohly indikovat pochybnosti o správnosti měření – pozice vozidla odpovídala správnému nastavení rychloměru, správnému měření rychlosti nebránily cizí předměty.

21. Prvostupňový správní orgán tedy uvedl nosné a dostatečně konkrétní důvody, které ho vedly k závěru o správnosti měření. Tu je nutné přihlédnout také k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení zjištěnou rychlost nezpochybňoval. Za situace, kdy žalobce (jeho zmocněnec) před správními orgány nevznášel námitky směřující proti způsobu měření či jinak nezpochybňoval zjištěnou rychlost vozidla, nebylo nutné, aby se prvostupňový správní orgán otázkou měření v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí blíže zabýval. Byť lze se žalobcem souhlasit, že správní orgán je zásadně povinen konkrétně uvést, při jaké úřední činnosti danou znalost získal, vzhledem k tomu, že v nyní posuzované věci prvostupňový správní orgán přehledně vyložil úvahy, na základě kterých dospěl k závěru o správnosti měření, nebylo nutné odkazovat na konkrétní správní řízení či proběhlá školení oprávněných úředních osob. Podle přesvědčení soudu nebylo namístě ani provedení důkazu návodem k obsluze, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ve vztahu k měření neuplatnil argumentaci směřující proti výsledkům měření. Tu soud opětovně zdůrazňuje existenci přímé úměry mezi procesní aktivitou obviněného a požadavkem na podrobnost odůvodnění správního rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí tak podle zdejšího soudu je přezkoumatelné.
22. K tomu je možné dále obecně dodat, že specificky na úseku přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti může pro závěr o spáchání přestupku postačovat kombinace podkladů – fotografie pořízené měřicím zařízením zachycující měřené vozidlo a jeho registrační značku a dále úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Tyto podklady zpravidla poskytnou dostatečné množství informací, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud nevzniknou důvodné pochybnosti na základě okolností případu a tyto pochybnosti nevyvolá ani přestupce (k čemuž v nynější věci nedošlo, procesní aktivita žalobce ve správním řízení se omezila na žádost o nařízení ústního jednání), další dokazování zpravidla není třeba provádět (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 As 50/2022 – 41).
23. Žalobce dále namítá, že bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tím, že nebylo vyhověno jeho žádosti o nařízení veřejného ústního jednání. Je pravdou, že v souladu s ustáleným náhledem tuzemských i mezinárodních soudů (poprvé intimovaným v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva rozsudek ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72 a v bezprostředně navazující judikatuře téhož soudu) je také na správní trestání nutné vztáhnout trestněprávní garance vyplývající z ústavně zaručených práv (nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002) norem, tedy také z čl. 6 Úmluvy.
24. Je však nutné zohlednit, že tyto garance se v plném rozsahu uplatní pouze ve vztahu k trestným činům v materiálním pojetí. Podle Evropského soudu pro lidská práva čl. 6 Úmluvy dopadá v plném rozsahu pouze „*hard core of criminal law*“ (rozsudek ze dne 23. 11. 2006 ve věci Jussila proti Finsku, stížnost č. 73053/01). Na správní trestání v souvislosti

přestupky v dopravě se tak čl. 6 v plné šíři nevztahuje, a je přípustné, aby tuzemský právní řád omezil právo účastníků správního řízení o dopravním přestupku na ústní projednání věci, je-li zajištěna možnost následného projednání věci před soudem (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 5. 2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08). Veřejné projednání věci dle čl. 6 Úmluvy je tedy žalobci garantováno před soudem v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí; této možnosti však žalobce nevyužil a výslovně sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání

25. Podle § 80 odst. 2 přestupkového zákona správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán je tedy povinen nařídit ústní jednání, 1) je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci nebo 2) požádá-li o to obviněný, a zároveň je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv.
26. Správním spisem prochází ověřovací list rychloměru č. 261/18 ze dne 12. 12. 2018, přestupkový spis Policie České republiky obsahující oznámení o přestupku ze dne 29. 2019, č. j. KRPB-101232-2/PŘ-2019-060106-DOS, jehož součástí je mimo jiné výstup z měření s fotografií vozidla a jeho registrační značky spolu s úředním záznamem o zastavení a kontrole vozidla ze dne 29. 5. 2019, č. j. KRPB-101232-3/PŘ-2019-060106-DOS. Tyto podklady podle zdejšího soudu dostatečně osvědčují skutkový stav věci, a pro účely zjištění stavu věci tak nebylo nutné ústní jednání nařídit.
27. Žalobce žádost o nařízení veřejného ústního jednání ze dne 21. 8. 2019 odůvodnil odkazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a dále uvedl, že „...má zájem na tom, aby veřejnost mohla vykonávat kontrolu spravedlnosti procesu a správnosti dokazování. Obviněný zároveň věc nepovažuje za jednoduchou, ve věci hrají roli další aspekty, jako je provoz za vozidlem, správnost obsluhy rychloměru, aspekty komunikace a nákladu, atd. Právě tyto má v úmyslu při projednání věci správnímu orgánu vysvětlit, a v čem budou panovat nejasnosti, prokázat...“. Nic žalobci nebránilo, aby své výhrady sdělil prvostupňovému správnímu orgánu či žalovanému písemně, případně aby blíže konkretizoval důvody, které ho vedly k uplatnění požadavku na nařízení ústního jednání. Namísto toho pouze v odvolání proti usnesení ze dne 29. 8. 2019, č. j. DOP/DP-347/2019, kterým byla zamítnuta jeho žádost, uplatnil šablonovité odvolací námitky a v žádosti o nařízení ústního jednání uvedl pouze obecné floskule. Podle soudu tak nebyla splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání k uplatnění práv žalobce. Prvostupňový správní orgán tedy nepochybil, jestliže žádosti žalobce o nařízení ústního jednání nevyhověl.
28. Žalobce spatřuje pochybení žalovaného v tom, že mu nebyla k jeho žádosti sdělena jména oprávněných úředních osob. Podle § 15 odst. 4 správního řádu platí, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena. Žalobce poprvé uplatnil požadavek na sdělení informace o oprávněných úředních osobách žalovaného v odvolání ze dne 16. 9. 2019 proti usnesení, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o nařízení ústního jednání. Teprve v reakci na obsahově zcela totožné odvolání žalobce ze dne 27. 12. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, žalovaný připsal ze dne 29. 1. 2020. Byť bylo napadené rozhodnutí vypraveno dne 3. 2.

2020, tedy třetí den po odeslání informace o oprávněné úřední osobě, zmocněnec žalobce se do datové schránky přihlásil až dne 7. 2. 2020, a sdělení o oprávněné úřední osobě tak bylo žalobci prostřednictvím zmocněnce doručeno společně s napadeným rozhodnutím. Je tedy zřejmé, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou, neboť žalobci nebyla včas poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě.

29. Žalobce však mohl vznést námitku podjatosti – a také tak učinil – v rámci žaloby. Pro posouzení, zda jde o vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, je klíčové to, zda žalobce v žalobě uvedl konkrétní důvody, které mohou indikovat podjatost úřední osoby (bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 322/2016-39 ze dne 22. 3. 2017). Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 – 57).
30. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocí osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32).
31. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení, hodnocení procesních úkonů zástupce žalobce jako obstrukcí a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení (který dle vlastních slov ve vztahu k oprávněným úředním osobám „*zavdává nutno vyššího pracovního výkonu*“), což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.
32. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

33. Prvostupňové rozhodnutí je tedy podle soudu přezkoumatelné, a v průběhu řízení před správními orgány nebyla zjištěna pochybení, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 12. září 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce